

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 242/05
05.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Рашића, председника већа, Невенке Важић и др Глигорија Спасојевића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини К.116/04 од 24.11.2004. године, у седници већа одржаној, дана 05.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Јагодини К.116/04 од 24.11.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју казну ће му се урачунати и време проведено у притвору од 12.08.2004. године до 22.11.2004. године.

Обавезује се оптужени да плати на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 39.147,00 динара, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећена ББ, се за остваривање имовинско-правног захтева упућује на парницу.

Против те пресуде, жалбу је изјавио:

-бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка; погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања; погрешне примене материјалног права и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, или исту пак преиначи и оптуженом изрекне блажу казну.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.367/05 од 22.02.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог, одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио све списе предмета, па је по оцени жалбених навода, као и става Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Бранилац оптуженог као основ побијања првостепене пресуде, наводи битне повреде одредаба кривичног поступка, које види у чињеници да је пресуда неразумљива, противречна себи и датим разлозима, обзиром да у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама и да постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и доказа изведених у току поступка, а Врховни суд овакве жалбене наводе оцењује неоснованим.

Ово због тога, што је пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама.

Наиме, првостепени суд је убедљиво образложио како је утврдио да је оптужени учинио кривична дела које му се ставља на терет и то делимично на основу исказа оштећене и на основу трагова обуће. Овај суд прихвата закључак првостепеног суда да оштећена није имала разлоге да без основа означава оптуженог као могућег извршиоца овог кривичног дела, а чињеница да то није могла са 100% сигурности да потврди је логична, с обзиром на то да је била ноћ, да се тек пробудила, да је у соби био мрак, а светлост је тек допирала из предсобља, да се догађај десио у кратком времену где је била сама и уплашена и да је иста приликом суочења са оптуженим на главном претресу навела само да је извршилац био мршавији од оптуженог, што је променљива категорија, не искључивши потпуно оптуженог као извршиоца дела. Када се то има у виду, те трагови обуће оптуженог пронађени испод прозора за који оштећена тврди да је кроз њега изашао, тада је правилан закључак првостепеног суда да је оптужени извршилац овог кривичног дела.

Поступајући на описан начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, како се то неосновано тврди у жалби браниоца оптуженог.

Жалбом браниоца оптуженог, неосновано се побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при том, правилно и потпуно утврдио чињенично стање. За своје утврђење, првостепени суд је дао одговарајуће разлоге у побијаној пресуди, које прихвата и овај суд.

Првостепени суд је дао јасне разлоге, зашто је прихватио исказ оштећене (која каже да оптужени није радио вешање завеса, већ их је вешала ВВ) и сведока ВВ (која тврди да оптужени ништа није помагао приликом уређивања куће), чиме је оповргнут исказ сведока ГГ, да је оптужени вешао завесе у кући оштећене после кречења, а и сам оптужени се тога не сећа, па је логичан закључак првостепеног суда да траг обуће оптуженог не потиче од тада, већ од уласка и изласка кроз прозор критичном приликом.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог указује, да је логично очекивати да оптужени као извршилац наведеног кривичног дела имао је довољно времена да уклони патике, односно прикрије трагове, с обзиром да је сведок ВВ, оптуженом само рекла да полиција скупља трагове, но не и да су пронађени трагови патика, због чега оптужени није ни знао да је оставио те трагове и није ни имао разлога да прикрива патике.

Такође, првостепени суд је дао логичне разлоге, зашто не верује исказу сведока ДД (страна 7 став четири образложења првостепене пресуде), као и сведока ГГ (страна 7 став три образложења првостепене пресуде), а које у свему прихвата и овај суд.

И по оцени Врховног суда, сувишно је и при утврђеном чињеничном стању непотребно извођење доказа вештачењем оштећене од стране вештака судске психијатрије и вештака специјалисте офтамолога, јер би исто водило непотребном одуговлачењу поступка, а што је противно принципу економичности поступка.

Дакле, првостепени суд је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон у односу на дело за које је оптужени оглашен кривим, квалификујући његове радње по члану 167.

став 1. КЗ РС, при том дајући за то детаљне разлоге, те се жалбени наводи браниоца о погрешној примени кривичног закона, показују неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности, релевантне за одређивање кривичне санкције оптуженом, а које је навео у својој пресуди, те одмерена казна од две године затвора, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 50. ОКЗ), сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, степену кривичне одговорности оптуженог као извршиоца и представља одговарајућу у нужну меру за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. ОКЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ, како то правилно налази првостепени суд.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Слободан Рашић, с.р.

За тачност отправка

ан